

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 025844 18 Kž 6
Sarajevo, 23.04.2019. godine

Bosna i Hercegovina Federacija
KANTONALNI SUD
Sarajevo

13 06- 2019

98711

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Slavka Marića kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i Emira Neradina kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Živane Roić, u krivičnom predmetu protiv optuženih Seferović Ljuba, zbog krivičnog djela Teška krivična djela protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. i krivičnog djela Neukazivanje pomoći licu povrijeđenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a svc u vezi člana 54. istog Zakona i Seferović Bekrije zbog krivičnog djela Sprečavanje dokazivanja iz člana 349. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi tužilaca Kantonalnog tužilaštva u Sarajevu, protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 025844 16 K od 16.07.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.04.2019. godine, u prisustvu tužioca Federalnog tužilaštva u Sarajevu Vlada Miškovića, optuženih Seferović Ljuba i Seferović Bekrije i njihovog branioca Karkin Rusmira, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Žalba tužilaca Kantonalnog tužilaštva u Sarajevu se djelimično uvažava, presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 025844 16 K od 16.07.2018. godine ukida i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

OBRAZLOŽENJE

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 025844 16 K od 16.07.2018. godine, optuženi Seferović Ljubo i Seferović Bekrija na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oslobođeni su optužbe da su učinili - optuženi Seferović Ljubo krivična djela Teško krivično djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2. u vezi sa članom 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH) i Neukazivanje pomoći licu povrijeđenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH, a sve u vezi sa članom 54. istog Zakona i

optuženi Seferović Bekrija krivično djelo Sprečavanje dokazivanja iz člana 349. stav 2. KZ FBiH. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena Mutap Alisa sa imovinsko pravnim zahtjevom upućena je na parnični postupak. Optuženi su istom presudom na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH oslobođeni od dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka i paušala, tako da isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Blagovremeno izjavljenom žalbom ranije navedenu presudu su osporili tužioci Kantonalnog tužilaštva u Sarajevu, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i člana 312. stav 2. ZKP FBiH, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz odredbe člana 314. ZKP FBiH, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu branilac optuženih je predložio da se žalba tužilaca odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Tužilac Federalnog tužilaštva je u svom podnesku broj T09 0 KTŽ 0098711 18 2 od 10.01.2019. godine predložio da se žalba Kantonalnog tužilaštva Sarajevo uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednici vijeća, koja je održana shodno odredbi člana 319. ZKP FBiH, tužilac Federalnog tužilaštva je ostao kod osnova, navoda i prijedloga iznesenih u žalbi tužilaca kantonalnog tužilaštva, kao i kod navoda i prijedloga iz njegovog pismenog podneska.

Branilac optuženih je u cijelosti ostao kod navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu, dok su optuženi Seferović Ljubo i Seferović Bekrija izjavili da u svemu prihvataju izjašnjenje njihovog branioca.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda, potom po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, nakon toga je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz izreke i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud optuženog Seferović Ljuba, na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH, oslobodio od optužbe da je, u vrijeme i na način opisan u izreci presude, izvršio Teško krivično djelo protiv bezbjednosti javnog saobraćaja iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog saobraćaja iz člana 332. stav 1. KZ FBiH. Istom presudom optuženi Seferović Ljubo je oslobođen i za krivično djelo Neukazivanje pomoći licu povrijeđenom u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH. Prvostepeni sud je na osnovu iste zakonske odredbe oslobodio optužbe i optuženog Seferović Bekriju za krivično djelo Sprečavanje dokivanja iz člana 349. stav 2. KZ FBiH.

Obrazlažući ovakvu odluku u odnosu na optuženog Seferović Ljuba sud u pobijanoj presudi navodi da „optužba nije ponudila ni jedan dokaz na osnovu koga bi bilo moguće sa sigurnošću izvesti zaključak da je optuženi Ljubo Seferović“ u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi na bilo koji način sudjelovao, čime su, kako prvostepeni sud zaključuje „izostali dokazi u pogledu bitnih obilježja ovog krivičnog djela“ (strana 204 pasus 2 pobijane presude). Za prvostepeni sud je jedino nesporno da je optuženi Seferović Ljubo u kritično vrijeme bio vlasnik putničkog motornog vozila – marke VW transporter, tip T4 kombi, registarskog broja A27-E-928, jer to, kako sud navodi, proizilazi iz dokaza koje sud interpretira u presudi, s tim da naglašava da ovu okolnost nije osporavala ni odbrana.

Međutim, za prvostepeni sud je sporna okolnost da li je upravo to vozilo optuženog bilo na mjestu događaja, jer, kako sud navodi, provedeni dokazi nisu potvrdili da pronađeni tragovi na licu mjesta pripadaju upravo tom vozilu. U vezi sa takvim svojim utvrđenjem prvostepeni sud navodi da sumnja da polomljeni dijelovi vozila koji su nađeni na mjestu događaja pripadaju kombiju optuženog proizilazi iz nalaza vještaka Ivice Perovića koji je vršio hemijsko vještačenje tragova boje pronađene na licu mjesta, a ovaj vještak je, kako sud navodi, izjavio „da on ne može tvrditi da ova dva uzorka jedan nesporni i jedan sporni potiču od istog auta“ (strana 205, kraj prvog pasusa obrazloženja). Prvostepeni sud zatim obrazlaže da „ni vještak Kundalić Edin nije mogao potvrditi da je vozilo koje je vidio na video nadzorima, a na osnovu kojih je sačinio estrahovane fotografije, upravo vozilo koje je bilo u vlasništvu optuženog iako je vještak naveo da vozilo sa spornog materijala u opštim karakteristikama dolazi u obzir kao vozilo VW transporter tip T4 čija je identifikacija vjerovatna“, ali samo u odnosu na tip vozila, jer kad su u pitanju individualne karakteristike na osnovu kojih bi se moglo identifikovati kompletno vozilo (kao nesporno), onda na ovom video materijalu koje su zabilježile video kamere u neposrednoj blizini mjesta događaja, takvih karakteristika nema. Sud zatim ističe da je i sam „izvršio uvid u video snimke nadzora sa Kuvajtske ambasade i kuće Šerifa Konjevića, kao i fotografije koje su prenesene sa video nadzora i da je bez sumnje zaključio da se zbog kvaliteta snimaka, pa samim tim i estrahovanih fotografija ne može sa sigurnošću utvrditi da li je sporno vozilo sa snimka vozilo optuženog“. Dakle, iz navedenog obrazloženja pobijane presude proizilazi da prvostepeni sud smatra da ranije navedeni dokazi (nalazi vještaka Perović Ivice i Kundalić Edina) nisu dovoljno pouzdani za „sigurno utvrđenje“ krivice optuženog, odnosno da je upravo vozilo optuženog skrivilo predmetnu saobraćajnu nezgodu.

Identično prvostepeni sud postupa i u odnosu na druge nalaze i mišljenja vještaka na kojima se uglavnom temelji pobijana presuda. Tako sud navodi da „Sumnja da se događaj desio na način opisan u izreci presude proizilazi iz nalaza vještaka Smajić Nijaza koji je za pronađene dijelove na licu mjesta za koje je utvrdio da potiču od fara i pokazivača pravca kombija T4 VW rekao da ne može tvrditi da potiču direktno sa vozila kojim je upravljao optuženi, te da kroz svoj nalaz ne može činjenično utvrditi da je vozilo kojim je upravljao Ljubo tu noć, bilo kritične prilike na kritičnom mjestu, što je potvrdio i vještak Jasmin Bijedić koji je izjavio da sporni komadi stakla su dijelovi leće fara vozila modela tipa VW transporter T4 ali se ne može potvrditi da sporni komadi stakla pripadaju vozilu VW navedene vin oznake“.

Međutim, ono što navodi prvostepeni sud u nastavku presude - da provedenim dokazima nije dokazano da se uopšte radi o saobraćajnoj nezgodi - je u suprotnosti sa obrazloženjem u pobijanoj presudi (koje je u bitnom dijelu prethodno prezentovano) iz koga proizilazi da sud nije u dilemi da se kritične večeri u Velikoj aleji na Ilidži dogodila saobraćajna nezgoda, već da je sud u dilemi da li je u njoj učestvovao optuženi Seferović Ljubo sa svojim vozilom marke VW Transporter, tip T 4 kombi, reg. broja A 27-E-928. Tako se prvostepeni sud poziva na mišljenje vještaka Bijedić Jasmina da toliki broj komada stakla, a imajući u vidu i druga oštećenja na vozilu, „nije svojstven za taj tip nezgode“, te da je vještak Kotarević Alija, koji je vještačio odjeću Alise Mutap i Dženana Memića tj. mehanizam nastanka oštećenja na njihovoj odjeći, izjavio da su ista mogla nastati od retrovizora ali i od bilo kojeg drugog predmeta koji je sličnih karakteristika i da „on ne tvrdi da je oštećenje nastalo od retrovizora, nego da je moglo nastati od retrovizora“ (citirano je sa strane 206., pasus 3. pobijane presude). Da se događaj nije desio na način opisan u izreci presude, sud potvrđuje za ovakav zaključak nalazi i u nalazu vještaka za saobraćaj Kulović

Mirsada, koji se izjasnio „da postoji izrazito velika vjerovatnost da predmetni događaj nije saobraćajna nezgoda tipa sudar vozila i pješaka jer od ukupno analiziranih 9 elemenata, rezultati za 7 u cijelosti ne podržavaju tu tezu“. Posebno, da tu tezu ne podržava nepostojanje bilo kakvih materijalnih tragova na kolovozu koji bi određivali mjesto sudara, ili pak asocijali na mjesto kontakta vozila i pješaka; „da oštećenja na vozilu dominantno su locirana na lijevoj strani vozila i to na prednjoj čeonj strani, lijevi far, i na bočnoj lijevoj strani, prednji lijevi blatobran, da osim oštećenja na vozilu nisu nađeni nikakvi drugi tragovi koji bi ukazivali na kontakt vozila sa pješacima“ (strana 206., 4. pasus). Nakon toga, prvostepeni sud navodi da „tužilaštvo nije dokazalo ni da su opisane povrede Alise Mutap i Dženana Memića nastale udarcem vozila, što nisu mogli potvrditi ni ispitani vještaci“. Ovakav zaključak prvostepeni sud, u prvom redu, potkrepljuje nalazom i mišljenjem vještaka za saobraćaj Kulović Mirsada koji je (kako to proizilazi iz nejasnog obrazloženja suda datog na strani 207. pasus prvi), izjavio da su povrede kod oštećenih, konstatovane od vještaka medicinske struke, „karakteristične za nalet pješaka na vozilo“, da bi u nastavku obrazloženja sud naveo da ovaj vještak nalazi da između povreda kukova i karlice, povrede grudi i povrede glave kod oštećenih ne postoji korelacija sa nađenim oštećenjima na vozilu „koje nastaju u saobraćajnoj nezgodi tipa sudar vozila i pješaka. Rezultati analize ovog elementa i odsustvo korelacije između ovog elementa i elementa oštećenja na vozilu i tragova na vozilu, ne podržavaju tezu da je predmetni događaj saobraćajna nezgoda tipa sudar vozila i pješaka“. Prvostepeni sud, zatim, zaključuje da nalaz i mišljenje vještaka Bijedić Jasmina ide u prilog navedenim konstatacijama, jer „oštećenja na A stubu vozila“ ne može potvrditi „teoriju naleta vozila na pješaka pri čemu pješak udara glavom u A stub“. Naime, da bi nastalo predmetno oštećenje vještak smatra da je potrebna dosta veća brzina vozila, a posljedice za pješaka bi bile puno veće. Zatim se prvostepeni sud poziva i na nalaz vještaka Karan Željka, konstatujući da i ovaj vještak potvrđuje sumnju da su povrede Dženana Memića nastale od udarca vozila, jer on u svom nalazu navodi da su povrede glave kod nastralog Memić Dženana mogle nastati na mnogo različitih načina, a ne isključivo kao posljedica udara vozila s tim da ne isključuje niti „udarac nečim u glavu“. Nakon toga slijedi obrazloženje suda u vezi nalaza ovog vještaka da se „ni jedna od povreda koje su konstatovane na tijelu Dženana, ne može povezati sa povredama koje nastaju sa klizanjem tijela nakon kontakta sa vozilom, dakle nakon odbačaja tijela u smjeru kretanja vozila i nakon toga pada na podlogu“, a onda konstatacija prvostepenog suda, a koja ne proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka Žujo dr Hamze, da je „nalaz vještaka Karan Željka potvrdio vještak dr Hamza Žujo“ koji je, kako sud navodi, izjavio da je povreda glave kod nastralog Memić Dženana, od koje je i preminuo, nanesena tupim mehaničkim oruđem, s tim da se nije mogao izjasniti konkretno kojim, ali je isključio mogućnost nastanka te povrede udarom šipke od 18 mm ili palice, a dopustio je mogućnost da je ta povreda mogla biti nanijeta štokom od vozila, s tim da u obzir dolazi i kolac.

U obrazloženju pobijane presude sud, zatim, navodi da nije prihvatio ni činjenični opis iz optužnice o načinu kretanja povrijeđenih pješaka s obzirom da je tužilaštvo ovu okolnost baziralo na nalazu i mišljenju vještaka za saobraćaj Kovačević Ševala, koji nalaz za sud nije prihvatljiv, jer ovakav način kretanja, kako ga prikazuje navedeni vještak, za prvostepeni sud nije logičan, a isti ne proizilazi ni iz ostalih provedenih dokaza – iskaza oštećene Mutap Alise kao ni iz nalaza i mišljenja vještaka za saobraćaj Kulović Mirsada, jer se ovaj vještak u svom nalazu izjasnio da nisu nađeni nikakvi elementi koji bi ukazivali na reakciju oštećenih na prisustvo vozila (iskorak Memić Dženana ulijevo, kako se to navodi u činjeničnom opisu optužnice). Na kraju sud zaključuje (strana 209., zadnji pasus) da je „zbog količine nelogičnosti i nepovezanosti koje ulijevaju razumnu sumnju, te iskaza svjedoka i vještaka na glavnom pretresu koji nisu mogli sa sigurnošću potvrditi da se događaj desio na način u izreci

tačke 1. ove presude sud, primjenom principa in dubio pro reo, optuženog Seferović Ljuba oslobodio od optužbe“.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka tužioci u žalbi navode da sud u pobijanoj presudi nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, niti je sud, kako se u žalbi dalje ističe provedene dokaze cijenio kako mu to nalaže odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH kao i odredba člana 305. stav 7. istog Zakona čime je, po mišljenju tužilaca, sud učinio više bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i člana 312. stav 2. ZKP FBiH. Konkretizujući takve svoje žalbene prigovore tužioci najprije ukazuju na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka koja je, kako se u žalbi tvrdi, učinjena na način da je prvostepeni sud (na stranama od 130. do 140. pobijane presude) interpretirao čitane iskaze koje je kao osumnjičeni dao Ljubo Seferović, a zatim prilikom ocjene ovih dokaza (na strani 201) paušalno naveo (kako se u žalbi tvrdi) da ne prihvata zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Ljuba Seferovića iz razloga što isti nisu saglasni sa ostalim provedenim dokazima u ovoj krivično-pravnoj stvari. Tužioci tvrde da sud u pogledu svog zaključka uopšte ne navodi koji to dokazi i u kojem dijelu nisu u saglasnosti sa iskazom optuženog, iako je prema stavu tužilaca iskaz optuženog Seferović Ljuba u potpunoj saglasnosti sa iskazom svjedokinje Sejdović Vasvije iz istrage. U odnosu na optuženog Seferović Bekriju tužioci prigovaraju da pobijana presuda uopšte nema razloga o odlučnim činjenicama. Ovi propusti suda su, kako smatraju tužioci, imali za posljedicu donošenje oslobađajuće presude za oba optužena iako za to nisu postojali stvarni razlozi u provedenim dokazima, jer iz provedenih dokaza, po stavu tužilaca, proizilazi da su optuženi Seferović Ljubo i Seferović Bekrija učinili krivična djela za koja su optuženi.

Ispitujući žalbene prigovore tužilaca u odnosu na optuženog Seferović Ljuba ovaj sud je utvrdio slijedeće:

Iz obrazloženja pobijane presude, kao što je već rečeno, proizilazi da je prvostepeni sud optuženog Seferović Ljuba na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobodio od optužbe za predmetna krivična djela jer je našao da nije dokazano da je ovaj optuženi izvršio krivična djela za koja je optužen. Pored toga prvostepeni sud navodi da je „zbog količine nelogičnosti i nepovezanosti dokaza što ulijeva razumnu sumnju je li optužen učinio krivično-pravne radnje za koje se tereti“, primijenio i princip in dubio pro reo, pa ga je zato oslobodio od optužbe.

Sud u pobijanoj presudi u cijelosti (od riječi do riječi, kako je to navedeno u zapisnicima) interpretira izjave tada osumnjičenog Seferović Ljuba date u istrazi dana 01.06.2016. godine i dana 24.06.2018. godine u prisustvu branioca, a u kojima je oba puta identično opisao predmetni događaj. Tada je izjavio da je dana 08.02.2016. godine, u večernjim satima, sa svojom porodicom bio u kući svoga oca Seferović Bekrije koja se nalazi u ul. Kamenolom na Ilidži, gdje su bili i drugi članovi porodice (koje je konkretno imenovao), da je on tu popio oko 3-4 pive, a nakon što se verbalno zakačio sa svojim zetom Drenkom, njegov otac Bekrija je prekinuo tu prepirku i rekao mu da sa porodicom napusti kuću. Nakon toga je, sa suprugom Sejdović Vasvijom i svoje šestero djece, svojim vozilom marke VW transporter - kombi, tamno zelene boje, krenuo prema Šumarskoj ulici do tetke Hadžović Zinete kako bi tamo prespavali. U kombiju je do njega sjedila supruga Vasvija i kad je vozio Velikom alejom iz pravca kuće njegovog oca prema kući Hadžović Zinete otvorio je konzervu Sarajevske pive, a u jednom momentu je pogledao prema CD player-u, te rukom dohvatio USB stick kako bi ga stavio u CD ali je u tom momentu osjetio jak udar u prednjem lijevom dijelu vozila. Pomislio je da je udario u drvo, pa se nije zaustavio nego je nastavio vožnju

prema Vrelu Bosne iako mu je supruga rekla da je udario nekog pješaka i tek tada je primijetio da mu je polomljena prednja šoferšajbna, a kad je pogledao unazad vidio je da je iza ostao neko da leži. Iako je došao do Šumarske ulice odlučio je da se vrati do kuće svoga oca Bekrije. Kada je došao do kuće pozvao je oca da izađe vani i tada mu je rekao da je udario pješaka u ulici Velika aleja. Pored polomljene šoferšajbne, vidio je da je oštećen i lijevi štok vozila i to u vidu udubljenja, zatim polomljeni lijevi far i lijevi žmigavac, a bila su i udubljenja na lijevom blatobranu na koji se naslanja hauba vozila, a oštećen je bio i vezni lim ispod lijevog fara. To vozilo je ostavio iznad kuće u avliji. Sutradan je i ostalim ukućanima rekao šta se desilo sinoć, a onda je skinuo sa vozila razbijeni far i žmigavac i bacio iznad kuće. Nakon toga je zajedno sa ocem sa drugog kombija koji je iste marke samo plave boje, a koji je stajao u avliji rashodovan, skinuo farove i žmigavac i stavio ih na kombi sa kojim je skrivio nezgodu, s tim da je navedene popravke prefarbao sprejom tamno zelene boje koji je kupio u prodavnici lakova na Ilidži, u neposrednoj blizini policijske stanice, dok je u blizini kružnog toka na Mostarskom raskršću kupio šoferšajbnu i ljepilo za nju i postavio je na svoj kombi, a razbijenu je bacio u kontejner. U tome mu je pomagao otac Bekrija. Te popravke kombija, kako je izjavio, su trajale dva dana od nesreće, a onda je putem PIK-a pronašao za zamjenu jedno vozilo iste marke ali plave boje u Zenici, pa je svoj kombi tamno zelene boje zamijenio za taj kombi uz doplatu od 100.00 KM. Međutim, kad se sa tim vozilom vraćao u Sarajevo, pokvario se motor vozila nakon čega je došao njegov otac sa svojim vozilom da ga odšlepa, ali se i to očevo vozilo pokvarilo, pa je po njih došao rođak Sulejmanović Sakib sa svojim vozilom marke „Opel Kadet“ i odšlepao ih do očeve kuće u ul. Kemenolom na Ilidži. Nakon toga je njegov otac Bekrija njegovo vozilo odšlepao na popravak kod mehaničara Mirse. O nezgodi u Velikoj aleji se interesovao putem novina i kad je saznao da je povrijeđeno lice u teškom stanju on je sa porodicom otišao u Banja Luku gdje je ostao do Đurđevdana (06.05.2016. godine), ali se u međuvremenu dva puta vraćao u Sarajevo radi popravke vozila. Nakon Đurđevdana je ponovo otišao u Banja Luku gdje je ostao sve do 15.05.2016. godine kada se vratio u Sarajevo i sa porodicom živio u kući svoje majke u naselju Semizovac, koja je također znala da je on udario pješake u Velikoj aleji. Kad je policija dana 30.05.2016. godine došla po njega odmah je znao zbog kojeg razloga. Ispričao je službenicima policije šta se kritične večeri dešavalo u Velikoj aleji, pokazao im je gdje je kupio šoferšajbnu, gdje je bacio polomljene dijelove vozila, kao i sve ostalo vezano za kombi koji je vozio kritične večeri, a pokazao je i kombi koji je zamijenio, te kombi sa kojeg je skinuo far i druge dijelove. Istoga dana 30.05.2016. godine je lišen slobode s tim da prilikom privođenja nije bio maltretiran od bilo koga.

Dakle, nije sporna činjenica da je optuženi Ljubo Seferović u svojstvu osumnjičenog tokom istrage dva puta u prisustvu izabranog branioca priznao izvršenje krivičnog djela koje mu se predmetnom optužnicom stavlja na teret, te da je optuženi i tokom vršenja rekonstrukcije, također u prisustvu svog branioca, ostao dosljedan ranije datim iskazima. U tim okolnostima je postojala dodatna obaveza na strani suda da kroz konkretnu analizu dokaza (koji prema zaključku suda nisu saglasni sa interpretiranim iskazima optuženog Seferović Ljuba) iznese određene razloge zbog kojih predmetne zapisnike o ispitivanju (osumnjičenog Seferović Ljuba) nije prihvatio (kako to sud navodi u trećem pasusu na strani 201 presude). Potreba za takvim pristupom kod analize i ocjene navedenih iskaza optuženog Seferović Ljuba dodatno je postojala kod okolnosti da u spisima predmeta postoje i dokazi koji nisu suprotni sadržini njegovih iskaza, a za neke od njih bi se moglo reći da takvu odbranu optuženog u određenoj mjeri afirmišu.

Prvi među njima je iskaz svjedokinje (supruge optuženog Ljuba Seferovića) Sejdović Vasvije od 24.06.2018. godine (uveden kao dokaz na glavnom pretresu nakon njegovog

predočavanja svjedokinji tokom unakrsnog ispitivanja od strane tužioca) u kome je identično opisala predmetni događaj izjavivši da su te večeri ona i Ljubo sa svojom djecom najprije bili kod njegovog rodaka Jasmina zvani „Ćelo“ i da je Ljubo tu pio pivo i rakiju, a zatim su otišli kod Ljubovog oca Bekrije. Ljubo je vozio kombi „boje kao tamnija trava“. Kako se Ljubo kod oca posvađao sa prisutnim on ih je istjerao iz kuće pa su sjeli sa djecom u kombi i krenuli prema kući Ljubove tetke Zinete da kod nje prespavaju. Sjeća se da je Ljubo ušao u Veliku aleju, da je vozio brzo i da su djeca bila uznemirena. U jednom trenutku na početku aleje primijetila je ispred njih momka i curu kako šetaju u pravcu Vrela Bosne. Koliko je ona mogla vidjeti momak je krenuo prema djevojci kao da je htio da pređe kod nje, ali nije uspio jer je Ljubo vozio veoma brzo, tada je začula jak udarac i vidjela je tog momka kako pada na zemlju. Misli da je Ljubo tog momka udario prednjim dijelom vozila sa vozačeve strane. Povikala je Ljubu da je udario pješaka i da stane, ali je on nastavio da vozi velikom brzinom. Tada je vidjela da je staklo na Ljubovoj strani napuklo, a nakon tog udara su se vratili Bekrijinoj kući gdje je Ljubo parkirao kombi, a ona je djecu odvela do Rizvanović Ane na spavanje kojoj je rekla da je Ljubo udario pješaka. Ujutro joj je Ljubo rekao da je autom udario i u ogradu koja se nalazi u blizini kuće njegovog oca, ali da je to bilo zadnjim dijelom vozila. Međutim, svjedočeći na glavnom pretresu kao svjedokinja odbrane (prethodno se koristila pogodnostima iz člana 97. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, s obzirom da je optuženi Seferović Ljubo njen suprug) Sejdović Vasvija je potpuno izmijenila svoj raniji iskaz. Tada je izjavila da su njenog muža Ljuba kada su ga uhapsili tukli, da je bila u strahu, da je bila izgubljena, da su joj maltretirali djecu i da nije znala šta priča o predmetnom događaju. Izjavila je da su te večeri sa djecom bili kod Ljubovog oca i kada su krenuli od njega da je Ljubo zadnjim dijelom kombija udario u ogradu u blizini Bekrijine kuće, da je vidjela oštećenje na staklu vozila, ali da su krenuli dalje. Kada su došli u Veliku aleju čula je da je Ljubo vozilom udario u neki pleh, zbog čega su se djeca prepala, te su nastavili dalje, tvrdeći da u toj ulici nije vidjela pješake da štetaju, već ih je vidjela na parkingu i da Ljubo autom nije udario nikakve pješake. Odgovarajući na pitanje objašnjavala je da je taj pleh u koji je Ljubo udario autom u Velikoj aleji bio kao kanta i da je Ljubo tim udarom oštetišoferšajbnu, da bi kasnije i taj dio iskaza promijenila tvrdeći da je šoferšajbnu Ljubo oštetiš na ogradu. Svjedokinja je iskaz promijenila i u dijelu koji se odnosi na Rizvanović Anu tvrdeći da nije tačno da je Rizvanović Ani rekla (kada je dovela djecu njoj na spavanje) da je Ljubo autom udario pješaka. Izjavila je da je zajedno sa Ljubom išla da kupuje šoferšajbnu koju je, kako je naknadno tvrdila, Ljubo oštetiš na ogradu iznad kuće.

Također, svjedočeći o ovom događaju, svjedokinja Rizvanović Ana je izjavila da je Vasviju kada su došli upitala što su došli, a da joj je Vasvija odgovorila da je Ljubo udario čovjeka sa kolima i da to nikome ne govori.

Dalje, na licu mjesta predmetnog događaja u ul. Velika aleja pronađeni su tragovi stakla i plastike, razbijeni dijelovi vozila, trag laka tamno zelene boje kao i tragovi krvi, ukupno deset tragova koji su konstatovani u Zapisniku o uviđaju MUP-a KS broj 02/1-4-1-04-31-41/16 od 09.02.2016. godine sačinjen od mlađeg inspektora jedinice za saobraćaj Škrijelj Sefedina, a koji je na ove okolnosti i svjedočio.

Iz izvještaja o kriminalističko - tehničkoj pretrazi lica mjesta MUP-a KS od 16.06.2018. godine proizilazi da su nedaleko od kuće koju koristi optuženi Seferović Bekrija, u ul. Kamenolom, na neobrađenom zemljištu, u travi, nađeni dijelovi plastike vozila sa utisnutim slojevima i brojevima, koji su konkretno navedeni, a među kojima je i jedan komad plastike zelene boje, nepravilnog oblika, te da su i u blizini oštećene ograde koja pripada Željeznice FBiH, a koja se nalazi u blizini kuće koju koristi optuženi Seferović Bekrija

također nađeni dijelovi vozila, koji su konkretno navedeni. Svi ti predmeti su fotografisani i izuzeti sa lica mjesta.

U vezi sa oštećenom ogradom i dijelovima vozila koje je on pronašao i koje je opisao „nešto kao žmigavac“ svjedočio je i čuvar Željeznice FBiH Bužo Bahrudin, Ovaj svjedok je izjavio da je primijetio oštećenu ogradu i da je našao dio vozila koji je izgledao kao žmigavac, te kad je upitao Seferoviće je li to njihovo, da su oni taj dio uzeli.

U vezi ovih pronađenih dijelova izjašnjavao se vještak mašinske struke Bijedić Jasmin, našavši, pored ostalog, da se oni uklapaju čak i linijom prsnuća tj. loma kućišta žmigavca sa oštećenjima na vozilu koje je kritične večeri vozio optuženi Seferović Ljubo.

Vežano za izvedene dokaze sud u pobijanoj presudi navodi da je vršio „Opšta razmatranja ocjene dokaza“ (strana 145.), a zatim i Ocjenu dokaza (strana 146. i dalje), kada je izvedene dokaze, kako sud navodi, cijenio u skladu sa osnovnim načelima ZKP FBiH i to odredbom člana 3. stav 1. ZKP FBiH, koja predviđa da se svako smatra nevinim za krivično djelo dok se pravomoćnom presudom ne utvrdi njegova krivica, zatim, da se rukovodio i načelom da „ako postoji bilo kakva razumna sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine navodno krivično djelo da odluka mora ići u prilog optuženog“. Pored navedenog, prvostepeni sud ističe da je imao u vidu pri ocjeni dokaza i odredbu člana 15. stav 2. ZKP FBiH koja nalaže sudu da je dužan razmatrati i ocjenjivati dokaze koji idu u korist optuženog sa jednakom pažnjom kao i dokaze koji ga terete i da je dokaze cijenio po principu slobodne ocjene dokaza u skladu članu 16. ZKP FBiH ali da je imao u vidu i držanje i ponašanje svjedoka na glavnom pretresu prilikom svjedočenja u sudnici, da je upoređivao činjenice o kojima su svjedočili sa činjenicama koje su utvrđene od strane drugih svjedoka i materijalnim dokazima „vodeći se elementarnim formalno logičkim i psihološkim pravilima“.

U vezi sa iskazima koje je optuženi (tada osumnjičeni) Seferović Ljubo dao u istrazi, kada je priznao izvršenje djela, sud navodi da nije prihvatio njegove iskaze od 01.06.2016. godine i od 24.06.2016. godine iz istrage i to „iz razloga što isti nisu saglasni sa ostalim provedenim dokazima u ovoj krivičnoj stvari“, s tim da kao vjerodostojan prihvata dio njegovog iskaza da prilikom lišenja slobode dana 30.05.2016. godine nije bio maltretiran jer je u njegovom zdravstvenom kartonu konstatovano da nema vidljivih povreda ili drugih zdravstvenih problema (strana 201., zadnji pasus pobijane presude), ne dajući razloge kakav značaj u vezi priznanja optuženog imaju ove okolnosti.

Po nalaženju ovog suda ovako izneseni razlozi od strane prvostepenog suda, kod ocjene iskaza optuženog Seferović Ljuba, stvarno su ostali na nivou uopštenih i paušalnih navoda koji nisu zasnovani na konkretnom i analitičnom argumentovanju kojim bi se barem specificirali dokazi koje sud ima u vidu i za koje dokaze drži da su u nesaglasnosti sa iskazima optuženog. Stoga je osnovano žalbeno isticanje tužilaca da su usljed ovakvih propusta suda i učinjenih nedostataka u ovom dijelu obrazloženja, kojim se samo paušalno konstatuje da iskaz optuženog nije saglasan sa ostalim provedenim dokazima, u pobijanoj presudi izostali razlozi o odlučnim činjenicama i da je na taj način ostvarena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Nadalje, opravdano se žalbom tužilaca ukazuje (iako tužioci pretenciozno zauzimaju stav da postoji puna saglasnost iskaza optuženog sa nalazom i mišljenjem sudskih vještaka koji su u ovom predmetu dali svoje nalaze) da iskaz optuženog Ljuba Seferovića (osim sa iskazom Vasvije Sejdović i Ane Rizvanović) nije doveden u vezu i sa sadržajem video

nadzornih snimaka zabilježenih na kamerama izuzetim sa Kuvajtske ambasade i kuće Šerifa Konjevića kao i sa nalazom i mišljenjem vještaka Kundalić Edina koji je vršio analizu tih video snimaka u cilju identifikacije spornog kombi vozila (vještak je naveo da se ne može isključiti veza kombija registarske oznake A27-E-928 sa vozilom koje je zabilježeno na video nadzornim snimcima), zatim sa nalazom i mišljenjem vještaka mašinske struke Nijaza Smajića i Jasmina Bijedića (koji su u svojim nalazima konstatovali oštećenje i tragove prepravki na prednjoj lijevoj strani kombija Ljuba Seferovića – vještak Nijaz Smajić u nalazu je zaključio „kataloški broj proizvoda na polomljenim dijelovima fara sa lica mjesta hela 0244437 je identičan sa kataloškim brojem na lijevom faru vozila marke VW T4 reg. oznake A27-E-928, te da se na osnovu toga može konstatovati da polomljeni dijelovi fara koji su pronađeni na licu mjesta dana 08.02.2016. godine mogu da potiču sa navedenog vozila“, dok je vještak Bijedić Jasmin u svom nalazu zaključio da se tragovi pronađeni na licu mjesta prilikom vršenja uviđaja, te tragovi naknadno pronađeni 16.06.2016. godine u ulici Kamenolom broj 29 pokazivanjem optuženog Ljuba Seferovića uklapaju čak i linijom prsnuća, tj. loma kućišta žmigavca, da su ona kompatibilna, odnosno naliježu jedno na drugo i da mogu poticati sa vozila kombi VW T4, te sam vještak sa velikom sigurnošću potvrđuje da sporni dijelovi pripadaju predmetnom vozilu), te sa nalazom i mišljenjem vještaka Ivice Perovića koji je vršio vještačenje boje na spornom tragu pronađenom prilikom uviđaja i trag boje izuzet sa predmetnog kombija Ljuba Seferovića (vještak je dao mišljenje da vještačeni tragovi boja predstavljaju istu vrstu boje).

Žalbom tužilaca se dalje ukazuje da je od strane prvostepenog suda istovjetna bitna povreda odredaba krivičnog postupka učinjena i kod ocjene iskaza oštećene Alise Mutap koja je, kako se to u žalbi tvrdi, sadržana u zaključku suda „sud nije poklonio vjeru iskazu ovog svjedoka posebno kada se dovede u vezu sa ostalim provedenim dokazima“, te se iznosi i daljni stav da je sud ponovo paušalno izveo zaključak koji nije potkrijepljen nalazom i argumentacijom vještaka i iskazima svjedoka. Konkretizujući prednji žalbeni stav tužioci u žalbi ističu da je neopravdano od strane suda ocijenjeno da je iskaz oštećene Alise Mutap neuvjerljiv, konfuzan, te da svojim izjašnjenjem da se ne sjeća događaja i da je imala samo jednu epizodu prisjećanja i to dva dana od kritičnog događaja (iz ležećeg položaja je vidjela vozilo tamnozeleno boje, osobu koja je bila kao prljava, razbarušena kosa, te da je vidjela kako se to vozilo udaljava) ova svjedokinja ne iznosi cijelu istinu i da prikriva određene činjenice. Prema stavu tužilaca zaključak suda da svjedokinja ne govori cijelu istinu u suprotnostima je sa nalazom i mišljenjem timova neurologa i psihijataru u dijelu u kome oni sa stručnog stanovišta (što je od njih traženo u naredbama za vještačenje Kantonalnog tužilaštva) navode da ne postoje elementi koji bi upućivali na to da Mutap Alisa ne daje vjerodostojan iskaz, odnosno da je predisponirana da daje lažan iskaz, kao i sa iskazima svjedoka službenika policije koji su prvi došli na mjesto događaja i sa Alisom razgovarali.

Ovi žalbeni prigovori također su osnovani.

Prije nego što se da ocjena prednjih žalbenih prigovora tužilaca ovaj sud podsjeća da je svjedokinja – oštećena Mutap Alisa u vezi sa predmetnim događajem izjavila da su se kritične večeri ona i Memić Dženan, nakon što su izašli iz automobila kojeg su parkirali u blizini hotela „Casa grande“, uputili iz pravca Ilidže prema Vreću Bosne i to Velikom alejom da prošetaju, da su išli desnom stranom ulice jedno pored drugog, s tim da je on išao uz nju lijevom stranom i da su bili sami u aleji. U jednom momentu, kada se okrenula da ga nešto upita, sjeća se da je on samo trznuo glavom prema njoj, a nakon toga je ona izgubila svijest. Roditelji su joj sutradan rekli da je davala izjavu u policiji i da je rekla da ih je udarilo auto zelene boje. Dva dana nakon događaja sjetila se jedne scene – da je iz ležećeg položaja vidjela

vozila tamnozeleno boje, osobu koja je bila prljava, razbarušene kose i kako se to vozilo udaljava. Tom prilikom i ona je zadobila povrede koje su većinom bile sa lijeve strane tijela, među kojima i povrede glave, dok joj je odjeća bila krvava, a da joj je 2009. godine ustanovljena epilepsija i da joj se već ranije događalo da se ne može sjetiti šta je pričala sa određenim osobama, da se nekad naknadno prisjeti kada je neko napomene. Oštećena, dakle, ima sačuvano sjećanje u odnosu na relevantnu činjenicu da je vidjela vozilo tamnozeleno boje kako se udaljava, a pri tom je u policiji izjavila (prema kazivanju roditelja) da ih je udarilo auto zelene boje.

Po ocjeni ovog suda opravdano se u žalbi tužilaca ukazuje da je u pobijanoj presudi i kada je u pitanju ocjena iskaza svjedokinje oštećene Mutap Alise učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH na istovjetan način kao i kod analize i ocjene iskaza optuženog Seferović Ljuba. Naime, sud ocjenu vjerodostojnosti iskaza oštećene Mutap Alise, kada isti razmatra u relaciji sa ostalim provedenim dokazima, svodi na konstataciju sadržanu u jednoj rečenici „sud nije poklonio vjeru iskazu ovog svjedoka posebno kada se dovede u vezu sa ostalim provedenim dokazima“. Očigledno je da se samo radi o nekonkretizovanom i paušalnom tvrđenju prvostepenog suda jer takav njen iskaz sud nije doveo u vezu sa iskazima saslušanih svjedoka Hrvat Nedžada i Veljović Nebojše koji su prvi došli na lice mjesta, te su saglasno izjavili da ih je negdje na početku Velike aleje zaustavila djevojka, pa nakon što su oni otvorili prozor auta, ista im je rekla „pomozite udarilo nas je auto“, zapazili su da je bila rasčupana i da krvari. Saglasno tome izjavila je i svjedokinja Šejla Brković – Jusufbegović koja je u sastavu tima hitne medicinske pomoći došla na mjesto događaja i njoj je oštećena na pitanje šta se desilo odgovorila udarilo me auto. Za istaći je i to da je sud iskaze ovih svjedoka prihvatio kao vjerodostojne i tačne. Sud je dakle propustio dovesti u međusobnu vezu iskaze ovih svjedoka sa iskazom oštećene u kontekstu sadržaja njihovog i njenog svjedočenja, te nakon toga u postupku ocjene iskaza oštećene Alise Mutap dati odgovarajuće razloge koji se odnosi na odlučnu činjenicu (tj. da li je oštećene konkretne prilike udarilo auto tamnozeleno boje i nanijelo im konstatovane povrede). Isto tako opravdano je žalbeno isticanje tužilaca da zaključak suda da svjedokinja Mutap Alisa ne govori cijelu istinu i da prikriva određene činjenice nije doveden u vezu sa nalazom i mišljenjem oba tima (neurologa i psihijataru) koji su vršili vještačenje Mutap Alise, budući da ni jedni ni drugi nisu našli elemente koji bi ih upućivali da iskaz oštećene Mutap Alise nije vjerodostojan, te da je sve što je ona izlagala bilo praćeno adekvatnim emocijama i ponašanjem u skladu sa sadržajem govora, niti su konstatovali bilo kakve promjene u strukturi njene ličnosti koje bi je eventualno mogle predisponirati kao osobu da daje lažni iskaz. Ovo sve uz napomenu da je ocjena vjerodostojnosti dokaza isključivo u nadležnosti suda.

Ostala žalbena isticanja tužilaca koja se tiču pouzdanosti utvrđenja nižestepenog suda da li je kod oštećene Mutap Alise registrovan potres mozga (kako je to na osnovu uvida u CT mozga od 09.02.2016. godine ustanovio tim vještaka na čelu sa prof. dr Jasminkom Đelilović Vranić) ili da potres mozga kod oštećene nije postojao (kako to proizilazi iz nalaz i mišljenja tima vještaka koji je predvodio dr Abdulah Kučukalić), u žalbi su potencirana u okviru žalbenog osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pa se kao prigovori nižeg žalbenog reda, budući da je utvrđeno postojanje bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, od strane ovog suda neće razmatrati.

Tužioci Kantonalnog tužilaštva dalje u žalbi ukazuju na bitne povrede odredaba krivičnog postupka koje se prema njihovom stavu ogledaju u tome da su u obrazloženju izostali adekvatni razlozi u pogledu ocjene nalaza hemijskog vještačenja po vještaku Perović Ivici, biološkog vještačenja po vještaku Elmiri Karahasanović, zatim mašinskog vještačenja

po vještaku Nijazu Smajiću i mehanoskopskog vještačenja po vještaku Jasminu Bijediću. Kako žalbeni prigovor koji se vežu za ova vještačenja u značajnom dijelu imaju istovrsnu argumentaciju, ovaj sud će izvršiti njihovu jednovremenu ocjenu. Naime, tužioci iznose tvrdnju da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer, kako se u žalbi tvrdi, predmetne nalaze ranije navedenih vještaka sud ne dovodi u međusobnu vezu niti sa izjavama ispitanih svjedoka (Sejdović Vasvije, Rizvanović Ane, Bošnjaković Emine, Bureković Anela, Gadžo Admira i Gadžo Amira i dr.), ali ni iskazom optuženog Ljuba Seferovića, a niti sa nalazom i mišljenjem vještaka „Kundalića, Bijelića, Kotarevića i Smajića“. Tako tužioci stav suda koji je poklonio vjeru nalazu i mišljenju vještaka Perović Ivica, koji je vještačeći sporni komad laka pronađen na licu mjesta sa nespornim uzorkom laka izuzetim sa desne strane predmetnog VW kombija ustanovio da se radi o istoj vrsti boje ali da ne može reći da je identična boja niti da pripada tom vozilu, te da ima različit broj poprečnih slojeva (četiri sloja na spornom, odnosno dva sloja na nespornom uzorku) nastoje dovesti u pitanje tvrdnjom da sud nije uzeo u obzir činjenicu da sporni komad laka pronađenog na licu mjesta realno ne mora poticati sa mjesta odakle je izuzet nesporni uzorak laka radi vještačenja, te samim tim i poprečni slojevi ne moraju biti međusobno podudarni. Žalbom se još ukazuje da sud nije uzeo u obzir ni to da je vještak odbrane Jasmin Bijedić u svom nalazu naveo da je vozilo više puta mijenjalo boju i da je izvršeno bojenje vozila obavljeno nestručno pri čemu nisu bojene sve površine karoserije vozila, te da je vozilo više puta popravljano.

Ovi žalbeni prigovori su djelimično osnovani.

Naime, neutemeljen je prigovor tužilaca u kojem su istakli da sud nije trebao pokloniti vjeru iskazu (nalazu) vještaka Perović Ivica, s obzirom da je vještak u odgovarajućoj proceduri i po pravilima struke (u kom pravcu tužioci nisu iznosili prigovore) izvršio traženo vještačenje spornih i nespornih uzoraka laka, koji su kao relevantni tragovi prethodno obezbijedeni od strane Kantonalnog tužilaštva, odnosno policijskih tijela koja su postupala pod nadzorom tužioca, tako da je na njihovoj strani postojala obaveza da nesporan uzorak laka uzmu sa površine predmetnog kombija koja je po svojim karakteristikama i lokaciji najtješnje vezana sa spornim uzorkom laka i lokacijom na kojoj se eventualno nalazio prije njegovog dospijevanja na asfaltnu površinu mjesta gdje je pronađen. Razlozi zbog kojih je nesporni uzorak laka uzet sa desne strane kombija, a ne sa njegove lijeve na kojoj je prema tezi optužbe ostvaren primarni kontakt sa tijelom Memić Dženana (u kom pravcu se izjasnio i vještak Ševal Kovačević) nisu vidljivi iz stanja spisa predmeta, osim ako je motiv za to proistekao iz činjenične postavke optužnice da je nalet na pješaka Mutap Alisu ostvaren prednjom desnom bočnom stranom vozila, te okolnosti da je na spornom tragu laka pronađen trag krvi koji prema rezultatima vještačenja pripada upravo oštećenoj Mutap Alisi. Ovdje treba istaći i to da za komad laka koji je zatečen na licu mjesta, na kojem su nađeni ranije navedeni tragovi krvi, u toku postupka nije utvrđeno sa kojeg dijela vozila je otpao.

Što se tiče prigovora tužilaca da sud nalaz hemijskog vještačenja po vještaku Perović Ivici nije doveo u vezu sa iskazima optuženog Ljuba Seferovića i iskazima svjedoka Sejdović Vasvije, Rizvanović Ane i Bošnjaković Emina, ovaj sud podsjeća da se u suštini radi o ponovljenim prigovorima koji su, kao takvi, razmatrani u prethodnim dijelovima obrazloženja u vezi žalbenih prigovora tužilaca koji su se odnosili na bitnu povredu krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH učinjenu od strane prvostepenog suda kod ocjene vjerodostojnosti iskaza optuženog Ljuba Seferovića. Kako su ti prigovori od strane ovog suda ocjenjeni osnovanim, to ovaj sud nalazi da je nepotrebno i na ovom mjestu ponovo iznositi istovjetnu argumentaciju u vezi, u njihovoj osnovi, istih žalbeni prigovora.

Nadalje, tužioci u žalbi navode da je u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka i u pogledu ocjene izvršene rekonstrukcije od strane Kantonalnog tužilaštva, koju sud kao dokaz nije prihvatio smatrajući da je ista nezakonit dokaz pribavljen povredama ljudskih prava i sloboda propisanih Ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala. U žalbi još ističu da sud nije mogao vršiti kontrolu zakonitosti dokaza nakon okončanja dokaznog postupka u ovom predmetu, jer na zakonitost dokaza koji se odnose na rekonstrukciju (zapisnik o rekonstrukciji, video snimak rekonstrukcije, fotodokumentacija sa rekonstrukcije, izvještaj o kriminalističko - tehničkoj pretrazi lica mjesta sa rekonstrukcije, skica lica mjesta rekonstrukcije) ni branilac optuženih a ni optuženi tokom postupka nisu prigovarali, a niti je sudeće vijeće u tom pravcu (sumnju u zakonitost ovog dokaza) očitovao na bilo kakav način, a tog očitovanja nije bilo ni do okončanja dokaznog postupka, već su tek u pobijanoj presudi izneseni razlozi zbog kojih prvostepeni sud nalazi da se radi o nezakonitim dokazima, iz čega jasno proizilazi, kako se u žalbi dalje tvrdi, da tužiocu kao stranci u postupku nije bila data mogućnost da dokazuje da su dokazi zakoniti, odnosno da eventualno stavi prijedloge za izvođenje dokaza koji bi uklonili sumnju u zakonitost dokaza, čime je očigledno povrijeđen i princip jednakosti postupanja u smislu član 15. ZKP FBiH, na koji način je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 15. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu prihvatljivi, posebno u dijelu u kome se od strane tužilaca zauzima pogrešan stav da sud nije mogao vršiti kontrolu zakonitosti dokaza koji se odnose na rekonstrukciju nakon okončanja dokaznog postupka, te da se sudeće vijeće u tom pravcu (kod sumnje u zakonitost dokaza) trebalo očitovati prije okončanja dokaznog postupka. To što optuženi i njihov branilac nisu prigovarali na zakonitost rekonstrukcije u fazi izvođenja dokaza ne sprečava sud da u razlozima presude iznese svoj stav o njenoj zakonitosti. Posebno je neshvatljivo stanovište tužilaca da je prvostepeni sud pogriješio što je „tek u pobijanoj presudi“ iznio razloge zbog kojih nalazi da se radi o nezakonitim dokazima. Nema, dakle, nikakvih propusta u postupanju suda što prilikom izvođenja dokaza u vezi izvršene rekonstrukcije nije percipirao nedostatke u tim dokazima na način kako je to učinio u presudi i što se (na čemu tužioci insistiraju), pod uslovom da je takvom spoznajom raspolagao, sud nije odmah očitovao i na taj način podstakao tužilačku stranu na aktivnosti koje tužioci u žalbi imaju u vidu (eventualno stavljanje prijedloga za izvođenje dokaza koji bi uklonili sumnju u zakonitost rekonstrukcije). Konačno, ni to što je prvostepeni sud rezultate i dokaze pribavljene predmetnom rekonstrukcijom okvalifikovao kao nezakonite, ne znači da su oni i definitivno svrstani u takvu kategoriju dokaza, budući da će o tom i takvom stavu prvostepenog suda konačnu ocjenu dati drugostepeni sud u žalbenom postupku iniciranom od strane Kantonalnog tužilaštva. U daljnjem je bez osnova ukazivanje tužilaca da je usljed toga učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 15. (povrijeđen princip u jednakosti u postupanju) i člana 107. istog Zakona.

Isto tako neprihvatljiv je stav tužilaca da se sud, ukoliko je već izveo zaključak da je rekonstrukcija nezakonit dokaz, onda tim dokazom nije ni trebao baviti, već da je obavljenu rekonstrukciju kao nezakonit dokaz trebao odbaciti i u presudi iznijeti razloge zašto je smatra nezakonitim, jer su po ocjeni ovog suda ovi žalbeni navodi u potpunoj protivrječnosti. Naime, da bi sud izveo zaključak da je „rekonstrukcija“ nezakonit dokaz, onda se svakako prije toga morao baviti analizom i ocjenom procedure u kojoj je ista izvršena, kao i dokaza koji su tim povodom nastali, jer da bi se neki dokaz (u ovom slučaju rezultati rekonstrukcije) odbacio kao nezakonit, preduslov je da prethodno od strane suda bude razmotren i ocijenjen postupak njegovog pribavljanja ili izvođenja.

Dalje tužioci žalbom ukazuju da je pogrešan stav suda da kao dokaz ne prihvati rekonstrukciju budući da ista nije provedena u smislu člana 107. stav 1. ZKP FBiH, jer se prema obrazloženju pobijane presude iz izjave „osumnjičenog“, koja je snimljena na rekonstrukciji, uočava da je tužilac tokom rekonstrukciji ispitivao optuženog postavljajući mu pitanja koja nemaju veze sa razjašnjenjem navedenog događaja, te da se prema stajalištu suda rekonstrukcija ne vrši radi ispitivanja optuženog i da je tužilac optuženog navodio na odgovore tako što mu je više puta postavio pitanje „gdje se nalazi pješak“, čime je, po mišljenju suda, sugerisano „osumnjičenom“ da nešto kaže i da je time iznuđeno priznanje ili kakva druga izjava od optuženog. Tužioci u žalbi dalje ističu da je pogrešan zaključak suda da se usljed ranije navedenog propusta radi o dokazu na kome se u skladu sa članom 11. stav 2. ZKP FBiH ne može zasnivati sudska odluka, jer sud uopšte ne navodi potpune i određene razloge zbog kojih smatra da kršenje određene zakonske odredbe pri pribavljanju predmetnog dokaza ukazuje da je taj dokaz pribavljen povredom ljudskih prava propisanih Ustavom i međunarodnim ugovorom koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala. Na kraju se u žalbi navodi da je sud u odnosu na činjenicu da li je optuženi navođen da da iskaz ili ne (koja je od odlučnog značaja), propustio dati bili kakve razloge koji bi potvrdili takav zaključak, te je na taj način učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Ovo posebno što su „osumnjičeni“ Seferović Ljubo i njegov branilac pristali da sudjeluju u toj procesnoj radnji, kojom prilikom je „osumnjičeni“ na zapisnik o rekonstrukciji događaja upozoren u smislu odredbi člana 92. stav 2. tačka c) ZKP FBiH da ukoliko da iskaz u prisustvu branioca, da je takav njegov iskaz dopušten kao dokaz na glavnoj raspravi i da bez njegove saglasnosti može biti pročitán i korišten na glavnoj raspravi.

Ovi žalbeni prigovori tužilaca su osnovani.

Iz obrazloženja prvostepenog suda na strani 199-200 presude proizilazi da taj sud nije prihvatio rezultate, odnosno dokaze nastale izvršenom rekonstrukcijom iz razloga što prema zaključku suda tužilac nije postupao u smislu člana 107. stav 1. ZKP FBiH već je na rekonstrukciji ispitivao optuženog postavljajući mu pitanja koja nemaju veze sa razjašnjenjem navedenog događaja („Znaš li je li tvoj otac ikada imao saobraćajnu?“, „Koliko si platio špartle?“, zatim pitanja na okolnost udara vozila u ogradu pored kuće optuženog, gdje se kretao nakon događaja), zatim da je tužilac navodio na odgovore optuženog Seferović Ljuba na način da mu je više puta postavio pitanje „Gdje se nalazi pješak?“ na što mu je optuženi odgovarao da ne zna, da se ne sjeća, te da je nastavljaó da insistira da mu se preciznije pokaže i odredi mjesto, te da je tužilac u nastavku rekonstrukcije, prilikom uzimanja informacija od Alise Mutap, ponavljao identičan obrazac za dobijanje odgovora.

Međutim, po nalaženju ovog suda, prvostepeni sud je olako predmetnu rekonstrukciju okarakterisao nezakonitom, jer prethodno navedena argumentacija na koju se sud pozvao prilikom iznošenja razloga nije opravdavala izvođenje takvog zaključka. Ovo prije svega što se prema članu 107. stav 1. ZKP FBiH rekonstrukcija određuje radi provjeravanja izvedenih dokaza ili utvrđivanja činjenica koje su od značaja za razjašnjenje stvari, a koja se vrši tako što se ponavljaju radnje ili situacije u uslovima pod kojima se prema izvedenim dokazima događaj desio, pa ako su u iskazima pojedinih svjedoka ili osumnjičenih/optuženih radnje ili situacije različito prikazane rekonstrukcija događaja će se, po pravilu, posebno izvršiti sa svakim od njih. Dakle, nije postupao protivno navedenom članu kantonalni tužilac zbog toga što je, kako to sud konstatuje, na rekonstrukciji ispitivao optuženog (tada osumnjičenog), odnosno svjedokinju oštećenu Mutap Alisu, pa ni u tome što je tužilac optuženom Seferoviću postavljao pitanja gdje se nalazio pješak, odnosno što je od svjedokinje Alise tražio da pokaže

mjesto gdje su se u kritično vrijeme nalazili ona i oštećeni Dženan Memić, jer je ovakvo postupanje tužioca za cilj imalo što kvalitetnije provođenje predmetne radnje dokazivanja. U vezi učešća optuženog Seferović Ljuba u rekonstrukciji događaja od bitnog značaja je to što je on u prisustvu svog branioca dobrovoljno pristao da u njoj učestvuje i što je prethodno na odgovarajući način bio upozoren na odredbe člana 92. stav 2. tačka c) ZKP FBiH. Nadalje opravdano se u žalbi tužilaca ističe da prvostepeni sud kod pozivanja na povrede odredbi člana 11. ZKP FBiH nije konkretizovao koja ljudska prava i slobode su povrijeđena prilikom provođenja predmetne rekonstrukcije koju je prvostepeni sud proglasio nezakonitom. Dakle, osnovano je žalbeno isticanje tužilaca da je na ovaj način učinjena bitna povreda odredbi iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 11. ZKP FBiH, koja je bila od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

Tužiocima dalje žalbom ukazuju da je prvostepeni sud i kod ocjene nalaza medicinskih vještačenja učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka i kada je u pitanju ocjena nalaza i mišljenja sudskog vještaka Željka Karana. Tako tužiocima navode da je sud prilikom interpretacije i ocjene ovog nalaza cijenio dijelove iskaza vještaka na osnovu kojih je radio svoj zaključak kojim opravdava oslobađajuću presudu, a da je, sa druge strane, zanemario navode i zaključke vještaka koji su išli u suprotnom smjeru, pri tome ne dajući razloge o odlučnim činjenicama zašto nije prihvatio iste i da je time sud učinio bitnu povredu odredaba iz člana 132. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. U nastavku žalbenih prigovora tužiocima analiziraju za njih sporne dijelove predmetnog nalaza i mišljenja, ali istovremeno ukazuju i na dijelove izjašnjenja vještaka Željka Karana date na glavnom pretresu od 23.03.2018. godine.

Ovi žalbeni prigovori tužilaca dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, prvostepeni sud kod ocjene predmetnog nalaza (od 193. do 194. strane) iznosi najprije stav da navedeni nalaz cijeni kao objektivni i stručni, te se u nastavku obrazloženja prezentuje sadržaj tog nalaza, u kome je vještak naveo da su povrede glave kod nastradalog Memić Dženana mogle nastati kontaktom tog dijela glave sa strukturama na vozilu lociranim u predjelu gdje su postojala oštećenja (prepravljani dio), te da je, imajući u vidu lokalizaciju povreda i oštećenja na vozilu koje se dovodi u vezu sa kritičnim događajem, sasvim moguć mehanizam povređivanja na način opisan u optužnici. Dalje sud navodi da je vještak u svom nalazu konstatovao da su kod nastradalog Dženana Memića trebale biti povrede u predjelu tijela kojim je ostvario kontakt sa vozilom i to u predjelu spoljnog dijela lijeve natkoljenice, sjedalnog i slabinskog dijela tijela i da bi se te povrede morale manifestovati u vidu krvnih podliva koji na obdukciji nisu uočeni. Prema vještaku konstatovane povrede kod oštećenog Dženana Memića su nespecifične i mogle su nastati teoretski i praktično na mnogo različitih načina, dok se prema zaključku vještaka ni jedna od povreda koje su konstatovane na tijelu oštećenog ne mogu povezati sa povredama koje nastaju sa klizanjem tijela nakon kontakta sa vozilom. U daljnjem je osnovana žalbena tvrdnja tužilaca da je vještak dr Željko Karan na glavnom pretresu 23.03.2018. godine istakao da sa maksimalnom sigurnošću može prihvatiti dinamiku predmetnog saobraćajnog udesa i da su povrede na tijelu uklopive u tu dinamiku, te da su povrede (smrtonosne) mogle nastati kontaktom glave sa A stubom spornog vozila na kojem su nesporno dokazana oštećenja. Isto tako stoji tvrdnja tužilaca da je ovaj vještak na istom ročištu naveo da tijelo oštećenog nakon odbačaja nije moralo nužno klizati i da tijelo može biti odbačeno i da padne a da nakon toga ne klizice.

Naprijed istaknuto ukazuje da je sudski vještak Željko Karan izjašnjavajući se u svom nalazu i mišljenju (u skladu s naredbom suda) u vezi načina i podobnog sredstva nastanka svih povreda kod oštećenog Dženana Memića i vjerovatnosti mogućeg mehanizma njihovog

nastajanja, dovodeći ih u vezu sa oštećenjima na predmetnom kombi vozilu, te mogućnosti nastanka tih povreda kao posljedice ostvarenog primarnog kontakta tijela Memić Dženana sa vozilom, iznio zaključke koji afirmišu tezu optužnice, posebno onu koja se odnosi na dinamiku i mehanizam nastanka povreda u predjelu glave oštećenog, sa jedne strane, dok sa druge strane vještak u nalazu zapaža odsustvo povreda u predjelu spoljnjeg dijela lijeve natkoljenice, sjedalnog i slabinskog dijela tijela, kao povreda čiji je nastanak karakterističan kod primarnog kontakta vozila sa tijelom pješaka (ovdje oštećenog). Uz sve to vještak se izjasnio da se ni jedna od povreda na tijelu oštećenog Dženana Memića ne mogu povezati sa povredama koje nastaju klizanjem tijela nakon kontakta sa vozilom.

Dakle, naprijed analizirani sadržaj nalaza i mišljenja vještaka dr Željka Karana i vještakovog izjašnjenja na glavnom pretresu od 23.03.2018. godine u svemu opravdavaju žalbeni stav tužilaca da sud nije izvršio ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih navoda ovog sudskog vještaka, što je sve u konačnom imalo za posljedicu da u pobijanoj presudi nisu dati razlozi o ovim odlučnim činjenicama i da je time ostvarena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

U okviru žalbenih prigovora koji se odnose na ocjenu provedenih medicinskih vještačenja tužioci su u osnovi iste žalbene navode istakli i u vezi nalaza i mišljenja sudskog vještaka dr Hamza Žuja, s posebnim naglaskom na izjašnjenje ovog vještaka na glavnom pretresu od 18.04.2017. godine na kome je vještak, između ostalog, objašnjavajući pojam tupog mehaničkog oruđa naveo da se radi o zaobljenom tupom mehaničkom oruđu, te na izjašnjenje vještaka dato na istom ročištu u kome je naveo da je prilikom rekonstrukcije kojoj je prisustvovao, nakon što su mu pokazana oštećenja štoka vozila na visini od 192 cm ustanovio da je taj štok zaobljen i da bi upravo to mjesto oštećenja došlo u obzir kao mehanizam povređivanja. Dalje se u žalbi navodi da je sud prilikom ocjene nalaza i mišljenja ovog vještaka zanemario činjenicu da je vještak na glavnom pretresu (18.04.2017. godine), iznoseći nalaz i mišljenje od 06.07.2016. godine, naveo da je cijeneći medicinsku dokumentaciju za oštećenog Dženana Memića (Zavoda za Hitnu medicinsku pomoć, Klinike urgentne medicine, Klinike za neurohirurgiju), u istoj konstatovao nagnječenost pluća ali da prilikom obdukcije navedenu povredu nije našao i da se radilo o minimalnim nagnječenjima jer povrede pluća nisu bile vidljive prilikom obdukcije, te da u odnosu na navedenu povredu nije bilo direktnog kontakta sa grudnim košem tupine mehaničkog oruđa, ali da ne bi mogao isključiti da je udar u predjelu lijeve nadlaktice proizveo i ove minimalne povrede u predjelu grudnog koša. Na kraju se u žalbi tužilaca ukazuje da sud nije dao razloge zašto ne prihvata ove odlučne činjenice i zašto ih ne dovodi u međusobnu vezu, te da je time učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni prigovori također dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Kod ocjene ovog nalaza sud na strani 194. u posljednjem pasusu konstatuje da se isti direktno nadovezuje na nalaz i mišljenje sudskog vještaka dr Željka Karana (koji je neposredno prije toga analiziran), te potom iznosi ocjenu da je nalaz i mišljenje vještaka dr Hamze Žuja prihvatio u cijelosti kao vjerodostojan i sačinjen u skladu sa strukom. Nakon toga je u daljnjem dijelu obrazloženja opisano izjašnjenje vještaka o njegovom angažovanju u konkretnom predmetu (ukupno 6 puta), te se na strani 195 (zadnji pasus) i strani 196 (prvi pasus) navodi izjašnjenje vještaka povodom njegovog učešća kao vještaka medicinske struke na rekonstrukciji događaja od 13.06.2016. godine. Kod završne ocjene ovog nalaza na strani 208 (u prvom pasusu) sud navodi da su povrede glave kod Memić Dženana nanesene tupim mehaničkim oruđem (jednokratnim zamahom tupine mehaničkog oruđa), da se vještak na

pitanje suda nije mogao izjasniti šta znači tupo mehaničko oruđe, zatim da su oguljotine kože u predjelu tijela nanese djelovanjem sitno reljefastog mehaničkog oruđa, pri čemu vještak isključuje mogućnost da su povrede kod Dženana Memića mogle nastati od šipke promjera 18 mm ili palice, istovremeno ostavljajući mogućnost da je povredu od koje je Dženan Memić umro moguće nanijeti štokom od vozila, ali i drugim predmetom kao što je npr. kolac.

Naprijed navedeno ukazuje da od strane suda nije ni izvršena suštinska analiza predmetnog nalaza, već da se sud ograničio na iznošenje alternativno iznesenih zaključaka sudskog vještaka o mogućem načinu i podobnim (odnosno nepodobnim) sredstvima kojima su mogle biti nanese povrede u predjelu glave oštećenog Dženana Memića, pri čemu sud nije dao bilo kakav osvrt u vezi izjašnjenja sudskog vještaka dr Hamze Žuja na glavnom pretresu od 18.04.2017. godine koje se odnosi na vještakovo prisustvo i učešće na rekonstrukciji događaja od 13.06.2016. godine i tim povodom njegovog izjašnjenja na tom ročištu. Naime, vještak se izjasnio (to i sud konačno samo interpretira na strani 196 u prvom pasusu, bez ikakve ocjene i stava) da je nakon pokazivanja mjesta oštećenja štoka sa lijeve strane izvršenog od strane osumnjičenog Seferović Ljuba i nakon mjerenja od asfalta do mjesta oštećenja (što iznosi 192 cm), te kako je dužina tijela oštećenog Dženana Memića 190 cm (mjereno prilikom obdukcije), što bi odgovaralo da su kontakt glave sa lijeve strane i krvni podliv u predjelu lijeve nadlaktice u gornjoj trećini, primarni kontakti, a sekundarne povrede se odnose na oguljotine kože oba koljena, krvni podliv u predjelu nadlane strane desne šake kao i oguljotine kože. Po nalaženju ovoga suda prvostepeni sud je bio u obavezi da kod konačne ocjene vjerodostojnosti nalaza i mišljenja vještaka dr Hamza Žuja također uzme u obzir i izloži ocjeni i konkretno vještakovo izjašnjenje, sve u okviru ocjene svih ostalih relevantnih izjašnjenja ovog vještaka, iznesenih kako u pismenom nalazu i mišljenju tako i vještakovih izjašnjenja na glavnom pretresu. Kako je prvostepeni sud propustio postupiti na takav način, osnovano je žalbeno ukazivanje tužilaca da je time sud propustio dati razloge o odlučnim činjenicama i da je usljed toga u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Dalje tužioci u žalbi iznose tvrdnju da je prvostepeni sud kod davanja razloga zbog čega ne prihvata nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Ševala Kovačevića, propustio da postupi prema članu 296. stav 2. ZKP FBiH jer nije izvršio ocjenu svakog dokaza pojedinačno u vezi sa ostalim dokazima, odnosno da nije postupio u skladu sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH, da se sud bavio samo pitanjem prikazane simulacije saobraćajne nezgode iz koje proizilazi da pješaci ne idu jedan pored drugog, da je sud izjašnjenje sudskog vještaka da u programu nije moguće izvesti da pješaci istovremeno idu zajedno i da se razilaze, kako se u žalbi tvrdi, ocjenjeno neprihvatljivim i nelogičnim, da je sud propustio nalaz ovog vještaka cijeliti sa nalazima vještaka dr Hamza Žuje, dr Željka Karana, Smajić Nijaza, Alije Kotarevića, Ivice Perovića i Edina Kundalića, potom i sa tragovima pronađenim na licu mjesta, te da je sud, postupajući na ranije navedeni način, zaključak u vezi ocjene predmetnog nalaza donio na proizvoljan način. Nakon toga žalba tužilaca se bavi uporednom ocjenom nalaza i mišljenja sudskog vještaka Mirsada Kulovića, ističući da nalaz vještaka Kulovića nije sačinjen shodno odredbi člana 111. ZKP FBiH budući da vještak nije naveo koje dokaze je koristio, a iz samog nalaza, kako se u žalbi navodi, proizilazi da svi dokazi nisu korišteni, posebno nisu korištene izjave optuženog, svjedoka, fotodokumentacija, rekonstrukcija, snimak rekonstrukcije, niti je ovaj vještak izvršio pregled vozila kojim je upravljao optuženi, niti je obišao lice mjesta gdje se nezgoda dogodila, iako mu je naredbom bilo naloženo da vještačenje obavi na osnovu cjelokupne dokumentacije, što upućuje da nije postupio u skladu s naredbom suda. Nasuprot tome, kako se u žalbi navodi, vještak je za izradu nalaza koristio nalaz vještaka optužbe Ševala Kovačevića koji je iste struke, protivno članu 113. stav 2. ZKP

FBiH, odnosno vještak je nalaz i mišljenje izradio na osnovu činjenica i dokaza koje nisu proizilazile iz njegovog neposrednog saznanja na koji način je, prema stavu tužilaca, učinjena relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH. Kako je sud imao dva oprečna nalaza saobraćajne struke, sa jedne strane nalaz vještaka optužbe Ševala Kovačevića koji je imao uvid u cjelokupni tužilački spis, bio prisutan rekonstrukciji, pregledao vozilo i pronađene tragove i izjašnjavao se o uzrocima i toku saobraćajne nezgode, a sa druge strane nalaz vještaka odbrane Mirsada Kulovića, koji nije koristio sve dokaze iz spisa i koji se izjašnjavao samo u pogledu vjerovatnosti nastanka saobraćajne nezgode, a ne toka i uzroka i koji je dao nalaz suprotan odredbama ZKP FBiH, što sve upućuje na zaključak da je sud prilikom ocjene relevantnosti ovih nalaza, te pojašnjenja istih na glavnom pretresu, prema stavu tužilaca, trebao pomenute nalaze dovesti u vezu sa nalazima i mišljenjima drugih vještaka i provedenim dokazima i donijeti zaključak zašto i iz kojih razloga vještaku odbrane Kuloviću poklanja vjeru, te zašto zaključuje da je nalaz vještaka odbrane Kulovića stručan, logičan i u saglasnosti sa ostalim provedenim dokazima, bez navođenja koji su to dokazi (strana 192 presude), kao i da ni unakrsna pitanja optužbe nalaz pomenutog vještaka nisu dovela u pitanje (bez navođenja o kakvim pitanjima se radi), što sud nije učinio, te da navedeni propusti predstavljaju relativno bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, što je uticalo na zakonitost donesene odluke.

U vezi ovih žalbenih prigovora ovaj sud je utvrdio slijedeće:

Neosnovano se u žalbi tvrdi da se sud bavio samo pitanjem prikazane simulacije saobraćajne nezgode, jer je to u suprotnosti sa stvarnim sadržajem iznesenih razloga u obrazloženju pobijane presude, sa jedne strane, a sa druge strane sudski vještak je svojim izjašnjenjem na glavnom pretresu, odgovarajući na određena pitanja predsjednika vijeća, učinio neminovnim da se sud kod ocjene njegovog nalaza dobrim dijelom bavi i rezultatom prikazane simulacije predmetne saobraćajne nezgode. Sudski vještak je u svom nalazu iznio više decidnih zaključaka koji se odnose na ponašanje i pokrete oštećenih Memić Dženana i Mutap Alise neposredno prije i tokom ostvarenog kontakta sa predmetnim vozilom („...u trenutku naleta vozila na pješake koji je bio istovremen vozilo sa leđa zahvata mušku osobu koja tog momenta ima iskorak u lijevo i u snažnom trzaju polu lijevo i u manjem skoku...“ „oslonac na lijevu nogu koja je bila van gabarita prednjeg desnog dijela vozila“ „...kada se muška osoba okrene prema ženskoj i spozna opasnost sa ove desne strane, snažan je bio zaokret i iskorak sa lijevom nogom, desna strana ostala ispred fara, lijeva ruka ide niz retrovizor“... ..“kada je Memić vidio opasnost jednog momenta je odgurnuo Alisu Mutap, te je ona izmakla gabaritu vozila“... .., „Memić je sportaš koji je vidio opasnost te je najvjerovatnije ovu osobu gurnuo ili se sama snašla, te se neposredno prije udara udaljavaju jedno od drugog“...), pa nakon što je od predsjednika vijeća upitan „na osnovu čega je zaključio kakvi su bili pokreti pješaka“ vještak je odgovorio „na osnovu programa u kojem je radio“. Međutim, iz izjašnjenja vještaka se ne vidi jasno koji program odnosno softversku simulaciju je vještak koristio, jer on istovremeno pominje i PS-Crash i Virtual crash simulaciju. Nadalje iz nalaza vještaka i njegovog iskaza na glavnom pretresu se ne vidi da li je softverska simulacija, osim elektronske forme, zadokumentovana pismenim izvještajem, jer se samo iz izvještaja može vidjeti koji ulazni parametri su korišteni i koji su dobiveni rezultati, kao autputi.

Prvostepeni sud je konstatovao nelogičnost tokom prikazivanja simulacije saobraćajne nezgode navedenog događaja od strane ovog vještaka (na osnovu programa 2/2 Virtual crash) iz koje proizilazi da pješaci ne idu jedno pored drugog, što je suprotno izjašnjenju vještaka koje je dao u pismenom nalazu i na glavnom pretresu, kada je tvrdio da su se pješaci kretali

jedno pored drugog na međusobnoj udaljenosti od 20 cm (što je u konačnom potvrdila u svom iskazu i svjedokinja Mutap Alisa), objašnjavajući (na upit predsjednika vijeća) da u programu nije moguće izvesti da pješaci istovremeno idu zajedno i da se razilaze. U tom kontekstu prvostepeni sud, ocjenjujući nalaz vještaka nelogičnim i međusobno kontradiktornim, osim snimka predmetne simulacije vrši analizu i fotografija te simulacije koje su sastavni dio njegovog pismenog nalaza i mišljenja na kojima je prikazana vizualizacija trenutka neposredno prije nastanka opasnosti, trenutka neposredno prije kontakta, te trenutka kontakta vozila i pješaka. Kako se na posljednjoj fotografiji simulacije uočava da vozilo prolazi između dva pješaka, odnosno da se pješaci nalaze jedno sa jednog a drugo sa drugog bočnog dijela vozila, vještak je ovu nelogičnost (jer je osnovni zaključak vještaka da je nalet na pješake od strane vozila bio istovremen dok su se kretali neposredno jedno pored drugog) obrazložio pretpostavljenom tvrdnjom „da je Memić sportaš koji je vidio opasnost, te da je najvjerovatnije ovu osobu gurnuo ili se sama snašla, te se neposredno prije udara udaljavaju jedno od drugog“. Nadalje, zaključak vještaka koji se odnosi na nalet predmetnog vozila i način kontakta sa pješacima, te postupke pješaka u tim trenutcima (o čemu je prethodno detaljno bilo riječi) prvostepeni sud je cijenio i u odnosu sa drugim provedenim dokazima, našavši da vještak Ševal Kovačević za takve zaključke nije imao nikakvog uporišta u drugim provedenim dokazima da je preminuli Memić pravio iskorak u lijevo, manji skok ili da je odgurnuo Alisu Mutap ili da se ona sama sklonila, a konačno takvo nešto, prema zaključku suda, nije saglasno ni sa izjavom oštećene Mutap Alise. U tom kontekstu valja posmatrati i izjašnjenje vještaka da je tijelo oštećenog Dženana Memića, usljed ubrzanja, snažno zamahnuto unazad i da lijevom potiljačnim dijelom ostvaruje kontakt sa ramom prednjeg vjetrobran stakla sa lijeve strane na visini 1,90 m, a sve kod okolnosti da u potiljačnom dijelu glave ovog oštećenog nisu konstatovane bilo kakve povrede, kako u medicinskoj dokumentaciji nastaloj tokom njegovog liječenja na Neurohiruškoj klinici KCU Sarajevo, tako isto ni u nalazu i mišljenju sudskog vještaka dr Hamze Žuja koji je izvršio obdukciju tijela Dženana Memića. Tvrdnja tužilaca da je sud propustio nalaz ovog vještaka cijeliti sa nalazom vještaka dr Hamze Žuja, dr Željka Karana, Smajić Nijaza, Alije Kotarevića, Ivice Perovića i Edina Kundalića i sa tragovima pronađenim na licu mjesta, nije konkretizovana - koje dijelove i zaključke iz nalaza tih vještaka tužiocima imaju u vidu i smatraju relevantnim za dovođenje u međusobnu vezu i analizu sa predmetnim nalazom vještaka Ševala Kovačevića, odnosno koji tragovi pronađeni na licu mjesta i u kom pravcu su trebali biti na prednji način razmatrani od strane prvostepenog suda. Stoga se ovi žalbeni prigovori tužilaca kvalifikuju kao prigovori paušalne naravi.

Žalbene navode tužilaca da nalaz i mišljenje sudskog vještaka Mirsada Kulovića nije sačinjen shodno odredbi člana 113. stav 2. ZKP FBiH (vještak je za izradu nalaza koristio nalaz vještaka Ševala Kovačevića, odnosno vještak je izradio nalaz i mišljenje na osnovu činjenica i dokaza koje nisu proizilazile iz njegovog neposrednog saznanja), te da je usljed tih povreda u smislu člana 312. stav 2. ZKP FBiH učinjena bitna povreda odredba krivičnog postupka što je uticalo na zakonitost pobijane presude, ovaj sud je ocijenio osnovanim.

Naime, iz spisa predmeta, a posebno iz nalaza i mišljenja vještaka Kulović Mirsada, proizilazi da vještak u nalazu nije konstatovao koje dokaze je koristio u postupku provođenja predmetnog vještačenja, te da iz sadržaja nalaza proističe da svi dokazi nisu korišteni a posebno izjave optuženog, izjave svjedoka, fotodokumentacija, dokumenta nastala izvršenom rekonstrukcijom događaja, vještak nije izvršio pregled vozila ni lica mjesta, a nasuprot naredbi suda kojom je bilo naloženo da se vještačenje obavi na osnovu cjelokupne dokumentacije. Opravdano se žalbom tužilaca ukazuje da je ovaj vještak za izradu nalaza koristio nalaz vještaka optužbe Ševala Kovačevića, odnosno da je vještak nalaz i mišljenje

izradio na osnovu činjenica i dokaza koji nisu proizilazili iz njegovog neposrednog saznanja, što je suprotno članu 113. stav 2. ZKP FBiH, pa je nepravilna primjena ove odredbe mogla biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, usljed čega je i po ocjeni ovoga suda učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa prethodno navedenom odredbom. Dalje se žalbom opravdano ukazuje da predmetni nalaz vještaka Mirsada Kulovića nije ni na koji način doveden u vezu sa nalazima ostalih vještaka a niti sa drugim provedenim dokazima (čak se na strani 192 presude i ne navodi koji su to dokazi, niti se navodi o kojim konkretnim unakrsnim pitanjima optužbe je riječ), te da usljed toga nije ni bilo uslova da se od strane suda izvrši njegova mjerodavna ocjena. Po nalaženju ovog suda, kod okolnosti da je vještak Kulović u svom nalazu zaključio da postoji izrazito velika vjerovatnost da predmetni događaj nije saobraćajna nezgoda tipa sudar vozila i pješaka (od ukupno analiziranih devet elemenata, rezultati za sedam u cijelosti ne podržava tezu saobraćajne nezgode, a od tih sedam tri elementa imaju izuzetan značaj, tri elementa veliki značaj i jedan element manji značaj), bilo je potrebno da se izvrši svestrana analiza i definitivna ocjena iskaza optuženog Ljuba Seferovića u kojima je on priznao učešće u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi činjenično opisanoj u dispozitivu optužnice i izreci pobijane presude. Ovo posebno što je prihvatanjem nalaza i mišljenja vještaka Kulovića, prvostepeni sud priznanje optuženog u potpunosti diskreditovalao kao istinito i objektivno, pa je kod takvog njegovog utvrđenja bilo neophodno da sud iznese širu argumentaciju o neprihvatanju priznanja optuženog (u odnosu na predmetna krivična djela) kojom bi se eventualno mogao dosegnuti i mogući motiv za takvo procesno držanje optuženog Ljuba Seferovića, kao i njegove supruge Sejdović Vasvije tokom istrage, budući da je takav njen iskaz uveden kao dokaz na glavnom pretresu.

Obrazlažući oslobađajuću presudu u odnosu na optuženog Seferović Bekriju prvostepeni sud navodi da tužilaštvo apsolutno nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret „u činjeničnom opisu tačke 2 izreke presude“ jer se tužilaštvo tokom cijelog postupka posvetilo dokazivanju krivice optuženog Seferović Ljuba, dok u odnosu na optuženog Seferović Bekriju nije ponudilo nikakve dokaze. Međutim, i pored ovakve konstatacije, sud odmah zatim zaključuje da niko od ispitanih svjedoka nije potvrdio da je Bekrija Seferović pomogao u popravci kombija, odnosno zamijenio oštećene dijelove na kombiju, a sve u namjeri da se njegov sin Seferović Ljubo ne dovede u vezu sa saobraćajnom nezgodom koju je prouzrokovao. U nastavku obrazloženja prvostepeni sud zatim daje i treću konstataciju (iako sve tri međusobno isključuju) da su postojale dileme oko pravno relevantnih činjenica, odnosno elemenata krivičnog djela, a koju sumnju je sud riješio na način koji je povoljniji za optuženog, odnosno primjenom principa *in dubio pro reo*.

Dakle, iz navedenog proizilazi da pobijana presuda u ovom dijelu uopšte ne sadrži razloge, na šta je ukazala i predmetna žalba, čime je prvostepeni sud učinio još jednu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Iz navedenih razloga ovaj sud je na osnovu člana 330. stav 1. tačka a) ZKP FBiH donio rješenje kojim je djelimično uvažio žalbu tužilaca Kantonalnog tužilaštva, pobijanu presudu ukinuo, te predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Kako je prvostepena presuda ukinuta zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka ovaj sud nije bio u prilici da ispita osnovanost žalbe tužilaca Kantonalnog tužilaštva kojom se prvostepena presuda pobija i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U ponovnom sudenju prvostepeni sud će preuzeti dokaze izvedene na glavnim pretresima u postupku koji je prethodio donošenju ukinute presude, narediti obavljanje novog saobraćajnog vještačenja koje će povjeriti timu vještaka iz te oblasti ili fakultetu za saobraćaj, izvesti i druge dokaze za koje nađe da je to potrebno, pa će nakon tako provedenog postupka i na osnovu tako izvedenih dokaza donijeti novu i na zakonu zasnovanu presudu.

Zapisničar
Živana Roić, s.r.

Predsjednik vijeća
Slavko Marić, s.r.

